

בש"פ 5421/17 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 5421/17

כבוד השופט ד' מינץ
פלוני

לפני:
המערער:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

ערעור על החלטת הרשמת ל' בנמלך בבש"פ 4996/17
מיום 28.6.2017

בעצמו

בשם המערער:

פסק דין

ערעור על החלטת כב' הרשמת ל' בנמלך בבש"פ 4996/17 מיום 28.6.2017, בגדרה נדחתה בקשת המערער לקבלת ארכה לשם הגשת בקשת רשות ערעור על פסק הדין של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו בע"פ 62690-12-16 מיום 1.3.2017.

1. המערער הורשע בבית משפט השלום בתל אביב-יפו במעשה מגונה ובהטרדה מינית, והושת עליו עונש של חמישה חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות; פסילת רישיון נהיגה לרכב ציבורי למשך 12 חודשים; מאסר על-תנאי. כן חוייב בתשלום פיצוי כספי לנפגעת העבירה. המערער ערער על פסק הדין לפני בית המשפט המחוזי, בתחילה על הכרעת הדין ועל גזר הדין יחדיו. בהמשך, קיבל המערער את הצעת בית המשפט המחוזי, חזר בו מן הערעור על הכרעת הדין והתמקד בדבר חומרת העונש. בהסכמת הצדדים הקל בית המשפט המחוזי בעונשו וקבע כי תקופת המאסר בדרך של עבודות השירות תופחת לארבעה חודשים ותקופת פסילת רישיון הנהיגה תופחת לתשעה חודשים. כעת חפץ

עמוד 1

המערער בקבלת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי. דא עקא, ביום 18.4.2017 חלף המועד בדין להגשת בקשה מעין זו, בעוד המערער הגיש בקשה להארכת מועד רק ביום 20.6.2017, קרי, בשיהוי של למעלה מחודשיים.

2. בבקשתו, טען המערער כי לא היה מודע למועד הקבוע להגשת בקשת רשות הערעור וכי האיחור נבע כתוצאה ממחלוקות ומנתק שנוצר בינו לבין באת-כוחו הראשונה. עוד טען כי סיכויי ההליך תומכים בבקשתו משום שבית המשפט המחוזי לא ייחס משקל הולם לנסיבותיו האישיות. חרף האמור, קבעה הרשמת כי על-אף שבהליך ערעור בפלילים ניתן להאריך מועד בהתקיים טעם ממשי המניח את הדעת, לא נמצא מקום ליתן ארכה. בנוסף קבעה הרשמת כי נוכח חשיבותו של עיקרון סופיות הדיון, ארכה לא תינתן כדבר שבשגרה כאשר במקרה זה מדובר באיחור משמעותי וכי ההצדקה שנטענה לגביו לא נתמכה בתצהיר, וממילא אינה מניחה את הדעת. גם לא הוכח כי המערער נקט במאמצים הדרושים לבירור מסגרת הזמנים. עוד ציינה הרשמת כי בהחלטה שניתנה ביום 7.5.2017 בבקשת המערער לעיכוב ביצוע העונש שנגזר עליו, הוער לגבי התמהמהותו בהגשת בקשת רשות הערעור. מכאן שכבר במועד ההחלטה הנ"ל, כשבוועיים וחצי לאחר שחלף המועד להגשת הבקשה כאמור, ידע המערער שההליך בו חפץ כרוך בבקשה למתן ארכה. אף על פי כן, בחר המערער להגיש את הבקשה להארכת מועד רק לאחר עיכוב נוסף של כששה שבועות. על כל אלו קבעה הרשמת כי בבחינת מהות ההליך נראה שסיכויי הלכאוריים אינם גבוהים, הן משום שמדובר בבקשת רשות ערעור בגלגול שלישי אשר לא נראה כי מעוררת שאלה עקרונית, והן משום שפסק הדין מושא הערעור ניתן בהסכמת הצדדים. מכאן הערעור שלפניי.

3. בערעור על החלטת הרשמת, שב המערער וטוען כי האיחור בהגשת הבקשה נבע מהנתק שהיה בינו לבין באת-כוחו הראשונה. לדבריו, גם בא-כוחו השני לא פעל כיאות בטיפול בעניינו, ואף עשה זאת בכוונת מתכוון כדי להימנע מייצוגו. באשר להסכמה לעונש שהושת על ידי בית המשפט המחוזי, טוען המערער כי לאור הצעת בית המשפט והשכנועים מצד באי-כוחו, יש לראותו כמי שהיה "אנוס" להיעתר לה. לדידו, נסיגתו מהערעור על הכרעת הדין נעשתה מבחינתו בתמורה להקלה משמעותית בגזר הדין. אלא משהתברר בדיעבד שההפחתה בעונש לא הייתה משמעותית, הרי שהוטעה ורומה על-ידי באי-כוחו ובית המשפט, וכי המשטרה, הפרקליטות והסנגוריה הציבורית תרמה להרשתתו.

4. דין הערעור להידחות. לרשם בית משפט שיקול דעת רחב וערכאת הערעור לא תיטה בנקל להתערב בהחלטותיו (בש"פ 5232/17 חסקינד נ' מדינת ישראל (2.7.2017); בש"פ 3464/17 דראגרה נ' מדינת ישראל (26.4.2017) (להלן: עניין דראגרה); בש"פ 7207/16 בילעאוו נ' מדינת ישראל (17.11.2016)) ואין מקרה זה בא בגדרם של אותם מקרים בהם מוצדקת התערבות. הגשת בקשת רשות הערעור במקרה דנן לא עמדה במסגרת הזמנים הקבועה בסעיף 199 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: החוק). אכן לפי סעיף 201 לחוק, בית המשפט רשאי להתיר הגשת ערעור לאחר המועד הקבוע והוא עשוי לגלות גמישות מסוימת בכך, וזאת בשונה מההליך האזרחי, בו בית המשפט יתיר הארכת מועד להגשת ערעור רק אם שוכנע כי יש בכך "טעם מיוחד". אולם, אין בהבחנה זו כדי לייתר בהליכים פליליים את ההקפדה על עמידה בסדרי הדין הקבועים בחוק ואת חשיבותן של סופיות הדיון והוודאות המשפטית (בש"פ 8498/11 קניון שפרעם בע"מ נ' מדינת ישראל (23.11.2011)).

5. זאת ועוד, בבחינת השאלה האם להיעתר לבקשה להארכת מועד בהליך ערעור פלילי אם לאו, יש לבסס "טעם ממשי המניח את הדעת" ובכלל זה יש להביא בחשבון את משך האיחור, ההצדקה הנטענת, סיכויי הערעור בהליך העיקרי וכל נסיבה אחרת רלוונטית (ע"פ 6955/15 בלאו נ' עיריית חיפה (16.6.2016); ע"פ 4556/15 חישיבון נ' מדינת ישראל (8.7.2015); ע"פ 2585/10 נגר נ' מדינת ישראל (13.4.2010)). במקרה דנן נראה כי הרשמת שקלה

את כל השיקולים הצריכים לעניין. הגשת הבקשה נעשתה באיחור משמעותי ובניסיון להצדיק את האיחור העלה המערער שורה של טענות שהופנו נגד באי-כוחו ואופן טיפולם בעניינו. ברם, כפי שציינה הרשמת, המערער לא גיבה טענות אלו בתצהיר, הן בשלב הבקשה שנדונה לפניה והן בערעור זה ואינו סבור כי הנסיבות שפורטו על ידי המערער מהוות הצדקה אשר מניחה את הדעת לשיהוי הממושך.

6. כאמור, בהחלטה שניתנה במסגרת בקשת המערער לעיכוב ביצוע עונשו - בה המערער ייצג את עצמו - ציין בית המשפט זה (השופט נ' הנדל) כי לא מצא לנכון לדון בבקשה להארכת מועד. מדברים אלה ניתן ללמוד כי המערער היה מודע, כבר ביום 7.5.2017, כי פתיחת הליך הערעור מותנית בקבלת רשות מתאימה וכי הבקשה לקבלת רשות כאמור לא הוגשה במועדה. בנסיבות אלו, ברי כי השתהותו הנוספת של המערער בהגשת הבקשה במשך למעלה משישה שבועות נוספים, אינה מטה את הכף לטובתו.

7. ולמעלה מן הצורך. ככלל, אין זו דרכה של ערכאת הערעור להתערב בעונש שהושת בערכאה הדיונית, אלא במקרים חריגים (ע"פ 10173/16 מדינת ישראל נ' תמיר טאהא (14.2.2017); ע"פ 5860/14 לביא נ' מדינת ישראל (6.3.2016)), קל וחומר במסגרת בקשת רשות ערעור בגלגול שלישי (עניין דראגרה; רע"פ 2376/17 אבו סארא נ' מדינת ישראל (18.4.2017)). המערער אכן גורס כי מדובר ב"עניין ציבורי", אך הוא לא טרח לנמק עמדה זו וממילא לא מצאתי כי מדובר בבקשה שמעוררת שאלה עקרונית או בעלת השלכות משפטיות החורגות מעניינו הפרטני.

8. המערער גם העלה כאמור טענות שונות בגנות ההסכמה בגדרה ניתן פסק הדין של בית המשפט המחוזי, ובהן כי יש לראותו כמי שהיה "אנוס" להיעתר לה. אין לשעות לטענות אלו. ראשית, מדובר בטענות כלליות שאינן נתמכות בתשתית ראייתית כלשהי. שנית, לא הובהר כיצד יש בטענות במישור זה כדי לבסס הצדקה רלוונטית לאיחור בהגשת בקשת רשות הערעור או לגלות עילה להתערבות בשיקול דעתה של הרשמת בהחלטתה.

בשים לב לכל האמור, הערעור נדחה.

ניתן היום, י"ט בתמוז התשע"ז (13.7.2017).

ש ו פ ט